

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cantvs Vigessimvsqvtvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CANTVS VIGESIMVS
QVINTVS.

CANCION XXV.

No quieras despreciarme
Que si color moreno en mi hallaste,
Ta bien puedes mirarme
Despues que me miraste
Que gracia y hermosura en mi dexaste.

SENSVS.

Noli me despiciere
Nam si fuscum in me colorem inuenisti,
Iam me nunc potes aspiciere,
Postquam me aspexisti,
Nam gratiam & decorem in me reliquisti.

DECLARATIO.

A Nimo erecta iam Sponsa, ac seipsam æstimans ob gratiarum pignora obtenta à dilecto suo, vidensque se propter illa æstimatione dignam esse, eò quod illius dona sint, etiamsi natura sua vilis nullaque æstimatione sit digna, audacter dilectum suum alloquitur, dicens, vt deinceps nolit eam paruifacere, nec despiciere: nam licet antehac ob culpæ suæ scditatem & vilitatem naturæ, hoc mereretur, attamen quandoquidem iam semel illam aspexerit, quo aspectu gratia sua eam locupletarit, & decore suo amicit; meritò iterum sæpiusque eam aspiciere potest, gratiam & decorem adaugendo: ratio quippe & causa sufficiens id suadent, nimirum, quod etiam tunc illam intuitus sit, cum adhuc indigna esset, nullamque ad hoc aptitudinem haberet,

Noli me despiciere.

Quasi diceret, quandoquidem sic res se habent, prout dictum est, noli me iam vilipendere.

Nam si fuscum colorem in me reperisti.

Si enim, priusquam me aspiceres, turpitudinem culparum & imperfectionū, naturalisque conditionis ignobilitatem in me reperisti,

Iam me nunc potes aspiciere Postquam me aspexisti.

Expellendo fuscum illum & ingratum colorem, quo visu iniucunda erā, planeque indigna, iam nunc pluries me potes

aspiciere, non solum enim primo aspectu tuo colorem fuscum à me repulisti, sed & visu digniorem reddidisti, eo quod

Gratiam & decorem in me reliquisti.

Plurimum sibi complacet Deus in anima gratiæ suæ munere insignita: gratanter siquidem in illo commoratur, ipsa verò illius consortio grandis effecta est, ideoque ineffabiliter eam diligit, eique in omnibus euentibus & operibus vberiorum amorem ac dona potiora communit: anima enim amore sublimata & honestata in Deo, precibus plurimum obtinet. quod significauit Deus loquens cum dilecto suo Iacob per Maiam, his

vet.

B.
Joan
à Cru

Oper
mysti
NI
12

verbis: *Ex quo honorabilis factus es in oculis
meis & gloriosus, ego dilexi te. Hoc est, pro-
meritus es maiorem meam dilectionem,
& in ea maiorem gratiā donorum meo-
rum, propter honorem & decorē gloriæ,
quam ex me habebas; egregiè etiam id-
iplum expressit Sponsa in diuinis Cant.*
Cant. 4. *sic loquens cum filiabus Ierusalem: Nigra
sum, sed formosa filia Ierusalem, ideo dilexit me
Rex, & introduxit me in cubiculum suum, id*

*est, licet à me ipsa fusca sim & nigra, sum
tamen formosa ab ipso, propterea maio-
rem mihi contulit amorem, & ad peni-
tiora introduxit, plura beneficia confe-
rendo. Optimo iure igitur ó Deus meus
me nunc potes aspicere, postquam me
semel aspexisti, quando quidem primo
illo aspectu tuo gratiam & decorem
honoris, gloriæ & diuitiarum in me re-
posuisti.*

CANTVS VIGESIMVSSEXTVS.

CANCION XXVI.

*Cogednos las raposas
Que esta ya florecida nuestra vinna,
En tanto que derosas
Hazemos vna pina
I no paresca nadie en la montinna.*

SENSVS.

*Capite nobis vulpes
Nam vinea nostra iam floruit
Intirim dum ex rosis
Conum vnum conficimus
Et nullus compareat in colliculis.*

DECLARATIO.

CONspiciens Sponsa virtutes animæ suæ ad perfectionis punctum euectas, vbi illa-
cum delectatione, suauitate & fragrantia potitur (quemadmodum plantarum
pulchritudine & odore tunc potimur, cum perfectè efflorescunt) cupiens hac suauit-
tate sine intermissione gaudere, vtque nulla res eam impedire, aut intercludere valeat;
idcirco in præsentī Cantu Angelicos spiritus Dei que ministros obtestatur, vt quæcun-
que virtutum suarum flores deturbare possunt, à se propellat & arceant; cunctas vide-
licet perturbationes, tentationes, inquietudines, appetitus, imaginationes, aliosq; mo-
tus animæ, qui pacem, quietem ac suauitatem internam impedire solent tunc, quando
maiori voluptate, omnibus simul virtutibus, vna cum amato perficitur. Nonnunquã
enim solet anima videre in spiritu suo vniuersas virtutes sibi à Deo donatas, haec lucè
illo operante in ipsa: tunc autem mira quadam voluptate & suauitate amoris, omnes
coniunctim offert dilecto, instar conij ex floribus connexi, in quo dum dilectus illas
acceptat, sicuti reuera tunc acceptat, maximum in eo recipit obsequium, eo quod ani-
ma vna cum virtutibus se ipsam offerat, quod sanè maximum est obsequium, quod illi
præstare potest. vnde inter potissimas voluptates, quas in Dei cōmercio recipere solet,
meritò debet annumerari hæc, quã percipit in hoc genere doni, quod offert dilecto.
Itaque optans ne quid hanc internam suauitatem præpediat, quæ est vinea florens, nõ
tantum desiderat, vt prædicta propellant, verum etiam vt summa rerũ omnium adsit
solitudo, adeo vt in vniuersis potentijs & appetentijs tam internis, quam etiam exter-
nis, nulla forma nullaque imago rei alicuius adsit, quæ coram anima & dilecto com-
pareat & representetur, dum in communi solitudine & vnione mutua conam hunc
conficiunt, eo que fruuntur.

Fft

Capi-